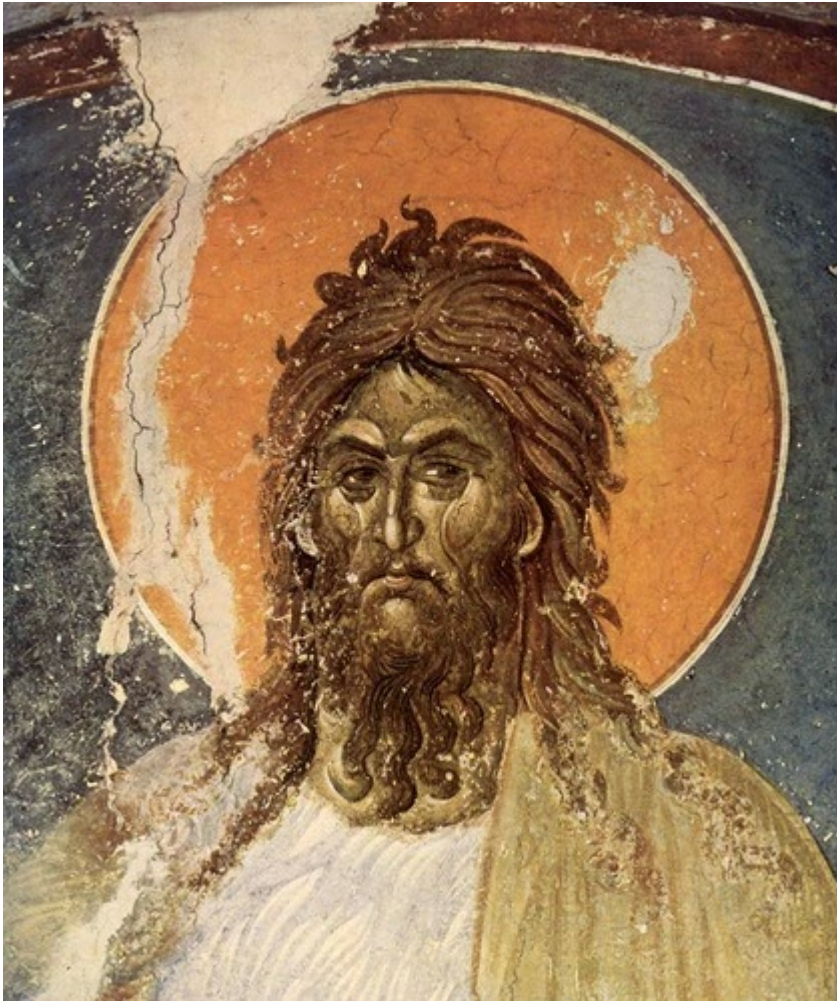

Τα Θαυμάσια του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άγιε μου Ιωάννη Πρόδρομε γονατίζω, φιλώ την Εικόνα σου και Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

«Θα σας διηγηθώ τώρα ένα αληθινό γεγονός που έγινε σ' έναν νεόκουρο μοναχό, ο οποίος, παίρνοντας θάρρος σε μένα, μου το εκμυστηρεύθηκε, πολύ εμπιστευτικά:

-Τον Τίμιο Πρόδρομο, που εικονίζεται με αυστηρή μορφή στο προσκυνητάριο που βρίσκεται εντός του Καθολικού της Μονής Διονυσίου, μπροστά στον δεξιό κίονα, προφανώς και τον γνωρίζεις! Όσες φορές του μιλάω και τον ατενίζω στο πρόσωπο, μου φαίνεται σαν να είναι ζωντανός. Μέσα μου, αισθάνομαι σαν ένα παιδί που μιλάει προς τον πατέρα του. Όταν, για πρώτη φορά, την Δευτέρα το βράδυ, διάβαζα στο Απόδειπνο τους Χαιρετισμούς του Αγίου, καθώς ήμουν νεόκουρος μοναχός και στεκόμουν μπροστά σ' αυτήν την Εικόνα του Τιμίου Προδρόμου, με πολλή ευλάβεια και αγάπη, όταν έφτασα στον λόγο των

Χαιρετισμών: «ευφημών γαρ ήδομαι τα σα, απορών δε λόγου δειλιών Πρόδρομε, αυτός δε ενισχύων με...» (=«Γλυκαίνομαι να εγκωμιάζω τις αρετές σου, Πρόδρομε!

Διστάζω όμως, μια και δεν μου βρίσκεται σε μένα ο λόγος. Εσύ, όμως, δωσ' μου δύναμη γι' αυτό!»), —ω, των θαυμασίων σου, προστάτη μου, Τίμιε Πρόδρομε!-, αισθάνθηκα μία υπερφυσική χάρη μες στην καρδιά μου και μου φάνηκε σαν να σήκωσε, ο Τίμιος Πρόδρομος, ολόκληρο το σώμα μου, ψηλά πάνω από την γη, γεμίζοντάς με ολόκληρον με άρρητη χαρά και αγαλλίαση!...».

«Στην Εορτή του Αγίου Πνεύματος, του έτους 1961, μετά την Θεία Λειτουργία, ο εφημέριος ιερομόναχος Παύλος, ήρθε και μου διηγήθηκε την θαυματουργία της Αγίας Δεξιάς του Τιμίου Προδρόμου που έγινε σ' αυτόν, ως εξής:

—Κατάλαβες τί μου συνέβη, σήμερα στην Λειτουργία, πάτερ Λάζαρε;

—Τί; Για εξήγησέ μου καλύτερα, σε παρακαλώ!

—Βεβαίως, με άκουγες στον Όρθρο, πόσο δυσκολευόμουνα στις Εκφωνήσεις, πώς είχε φράξει ο λαιμός μου από την φαρυγγίτιδα που με τυραννάει κατά καιρούς.

—Ναι, το κατάλαβα. Κι έλεγα μέσα μου: «άραγε, πώς θα τα καταφέρει στην Λειτουργία ο παπάς;!».

—Άκου, λοιπόν: όταν συναχθήκαμε οι ιερείς στην Εκκλησία για να πάρουμε «καιρό», βλέπω τον εαυτό μου να είναι σε κακή κατάσταση. Πριν βάλει «Ευλογητός» ο Ηγούμενος, πήγα και τον παρακάλεσα να βγάλει την Αγία Δεξιά του Τιμίου Προδρόμου να την ασπασθώ και να με σταυρώσει με αυτήν. Δέχθηκε αμέσως ο Ηγούμενος, σταύρωσε το κεφάλι μου με την Αγία Προδρομική Δεξιά, λέγοντας και την συνήθη ειδική ευχή που υπάρχει γι' αυτές τις περιπτώσεις. Την ασπάσθηκα κι εγώ με πολλή ευλάβεια και αγάπη, παρακαλώντας συγχρόνως τον Τίμιο Πρόδρομο να με λυπηθεί και να με γιατρεύει από αυτήν την ασθένεια που με τυραννούσε. Για να μπορέσω, —εις δόξαν Θεού—, να κάνω τις Εκφωνήσεις με ευχέρεια φωνής. Τέλος, για να μπορέσω να πω και το Ευαγγέλιο με ευκολία και ευρυφωνία, όπως το λέμε συνήθως εμείς, σε τέτοιες Δεσποτικές Εορτές.

Αυτά, περίπου, είπα προς τον Τίμιο Πρόδρομο, όταν ασπαζόμουν την Αγία του Δεξιά. Και, —ω, της θαυμασίας και ταχείας σου αντιλήψεως, Τίμιε του Χριστού Πρόδρομε!-, αμέσως ένιωσα την ενέργεια της Θείας Χάριτος, μαλάκωσε ο λάρυγγάς μου κι άνοιξε η φωνή μου! Γέμισα από θείο ζήλο κι έκανα τις Εκφωνήσεις με πολλή ευλάβεια και αγάπη. Είπα και το Ευαγγέλιο με όλη μου την άνεση και την ευκολία, μέσ' από το βάθος της ψυχής και της καρδιάς μου. Με όλη μου την ευλάβεια και την ευγνωμοσύνη, ευχαρίστησα τον πανάγαθο προστάτη μας, τον πανένδοξο Βαπτιστή και Πρόδρομο του Κυρίου, με τις πρεσβείες του οποίου, είθε να έχουμε, όλοι μας, αγαθό τέλος και να μπούμε στην Βασιλεία των Ουρανών.

Αμήν, γένοιτο!...».

[(1) Λαζάρου Μοναχού Διονυσιάτου (†24/12/1974): «Διονυσιάτικαι Διηγήσεις», σελ. 14—15 και 30—31, έκδ. (1η;) Ιερά Μονή Διονυσίου, Άγιον Όρος 1988.

(2) Ο Τίμιος Πρόδρομος: εξαίσια σύγχρονη φορητή εικόνα, που βρίσκεται στον χώρο υποδοχής του Αρχονταρικιού της Ιεράς Γυναικείας Μονής «Κοιμήσεως της Θεοτόκου», Πανοράματος Θεσ/νίκης. Έχω την, σχετικά βέβαιη, πληροφορία, ότι, μάλλον πρόκειται για έργο που ιστόρησε η ίδια η μακαριστή Γερόντισσα Φεβρωνία (†22/5/2008), —πραγματικά, μία οσιακή και, εξαιτίας της απερίγραπτης υπομονής που επέδειξε στην επάρατο ασθένεια, μία μαρτυρική μορφή. Την εκτιμούσε εν Κυρίω πολύ, γι' αυτό και την επισκεπτόταν συχνά, ο μακαριστός Γέροντάς μας, π.Ευσέβιος Βίττης (†4/11/2009).]

«ΟΠΩΣ ΤΟΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ: ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΒΙΑ!...
ΑΝΔΡΑΣ ΠΑΛΩΡΙΟΣ, ΓΙΓΑΝΤΑΣ, ΜΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΞΕΠΛΕΚΑ!...»

Ο μακαριστός μοναχός Λάζαρος Διονυσιάτης, είναι πολύ γνωστός στον κόσμο των διψαλέων αναγνωστών του Ορθόδοξου βιβλίου, για τις κατανυκτικές και πάντερπνες «Διονυσιάτικες Διηγήσεις» που μας άφησε, σαν γραπτές και, τω όντι, πολύτιμες αναμνήσεις οσίων Διονυσιατών Πατέρων και πολλών άλλων θαυμαστών θείων γεγονότων από την ασκητική βιοτή τους.

Ανάμεσα, λοιπόν, σε αυτές τις «διηγήσεις» του, περιλαμβάνει και δύο τουλάχιστον, -πραγματικά, φοβερές!-, διηγήσεις που απέσπασε από τον συμμοναστή του, τον (προ πολλού, μακαριστό και αυτόν), π. Βησσαρίωνα.

Ο ευλογημένος αυτός αδελφός της Μονής Διονυσίου, ο π.Βησσαρίων, καταγόταν από την Χαλκίδα της Εύβοιας. Εκοιμήθη εν Κυρίω το 1952, σε ηλικία 76 ετών. Πριν την κοίμησή του, ήταν Οικονόμος σ' ένα Μετόχιο της Μονής Διονυσίου στην Συκιά Χαλκιδικής, το λεγόμενο «Καλαμίτσι». Προαισθάνθηκε τον θάνατό του, και αφού αποχαιρέτησε τους γνωστούς και τους φίλους του, τους είπε πολύ απλά, ότι, «πηγαίνει στο Μοναστήρι για να πεθάνει»!

Μόλις αποβιβάσθηκε στην αποβάθρα της Μονής Διονυσίου, έκλινε τα γόνατα της ψυχής και της καρδιάς του κι' ευχαριστούσε ολόψυχα τον Τίμιο Πρόδρομο που τον αξίωσε να έλθει πίσω στην Μονή της «μετανοίας» του, για να αποδώσει το «κοινόφλητο χρέος» της εν Κυρίω αποδημίας του. Αυτή, πραγματοποιήθηκε μετά από δύο μέρες, αφού πρώτα αποχαιρέτησε όλους τους αδελφούς του και συγχωρέθηκε μαζί τους. Αυτός, ο τρισμακάριστος μοναχός, είχε σαν «σύνοικο», θησαυρισμένη μέσα στην καρδιά του, πολλή και ζέουσα, την αγία ταπείνωση και την πίστη...

Κάποτε, βρήκε την ευκαιρία ο π.Λάζαρος και τον ρώτησε:

-«Άκουσα, π.Βησσαρίων, όταν το Μοναστήρι μας σε είχε διορίσει Οικονόμο στο Μετόχι της, στα Μερνανά της Χαλκιδικής, ότι είδες τον Τίμιο Πρόδρομο, με τον Οποίον και συνομίλησες κιόλας. Αν το θυμάσαι κι' αν θέλεις, πες μου το και σ' εμένα αυτό το γεγονός, όπως συνέβη, να το σημειώσω για να μαθαίνουν κι' οι νεώτεροι. Πώς είδες τον Τίμιο Πρόδρομο ζωντανό και μίλησες μαζί Του;...».

Ο Γερο-Βησσαρίων, μειδίασε για λίγο και, με την συνηθισμένη του απλότητα, άρχισε να λέει:

-«Αδελφάκι μου, καθώς ξέρεις, το Μοναστήρι μας με διόρισε Οικονόμο στα 1916 κι' όσο μπορούσα, φρόντιζα για τις δουλειές του Μετοχίου. Εσύ, μυλωνάς έκανες και ξέρεις ότι πολλές φορές μαζεύονται πολλοί νοματαίοι στον μύλο. Μια μέρα, δύο χωριάτες ήρθαν στα παζάρια και, ο ένας απ' αυτούς, αγόρασε την φοράδα του άλλου. Εκείνος που την αγόρασε, πήγε μέσα στην Εκκλησία και προσκύνησε. Άφησε

μάλιστα μπροστά στην Εικόνα του Τιμίου Προδρόμου και μερικά χρήματα και μου είπε ν' ανάψω κι' ένα κερί. Εγώ, άναψα τα καντήλια και βλέπω, μετ' από λίγο, να λείπουν τα χρήματα. Μα, δεν ξέρεις πόση στεναχώρια μου 'ρθε! Με σκλήρυνε κι' εμένα ο πειρασμός και, όπως κουβεντιάζουμε τώρα μαζί, πήγα μπροστά στην Εικόνα του Αγίου και του λέω:

–«Άγιε Πρόδρομε, δεν είσαι εδώ;! Γιατί αφήνεις να σου παίρνουν τα χρήματα μπροστά από την Εικόνα σου;! Αα!..., δεν σου ανάβω το καντήλι!...».

Έτσι, λοιπόν, άναψα μόνο της Παναγίας το καντήλι κι' έφυγα. Ναι, αλλά μέσα μου, η καρδιά μου, χτυπούσε λιγάκι. Πήγα στον μήλο, ανέβηκα πάνω στο σπίτι, έφαγα λίγο ψωμί, αλλά, συγχυσμένος! Θυμόμουνα ότι το καντήλι του Αγίου το είχα αφήσει επίτηδες σβηστό, αλλά ο «κοτσουνούρης» (σημ.: ο διάβολος, ο πονηρός), δεν μ' άφηνε! Πολύ, με σκλήρυνε! Μάλιστα δε, έλεγα μέσα μου:

–«Αϊ, να δούμε τί θα γίνει!... Το καντήλι, δεν το ανάβω εγώ απόψε!...».

Κοιμήθηκα, λοιπόν, με την σύγχυση που είχα μέσα μου, όπως επέμενα στην γνώμη μου. Έτυχε να είναι πανσέληνος, τότε. Το φεγγάρι, ήταν σαν ήλιος. Κι' από το παράθυρο του κελλιού μου, έμπαινε μέσα το φως. Καθώς, λοιπόν, κοιμόμουν μόνος μου, –καθότι τότε δεν είχα άλλον αδελφό μαζί μου για συνοδιά–, κατά τα μεσάνυχτα, αισθάνομαι μια γερή σκουντιά!...

Ξυπνώ, και βλέπω έναν γίγαντα μπροστά μου, με τα μαλλιά ξέπλεκα. Από τον φόβο μου, άρχισα να τρέμω και μόλις που μπόρεσα να του πω:

–«Πώς ήρθες εδώ;!...».

Για απάντηση, μού λέει με ύφος σοβαρό:

–«Το πώς ήρθα, να μη ρωτάς! Αλλά, για πες μου: Γιατί δεν ανάβεις το καντήλι;!».

Αμέσως, με πολύ φόβο, με φωνή που έτρεμε και με δάκρυα στα μάτια, τού λέω:

–«Να με συγχωρέσεις, Άγιε!... Έσφαλλα!...

Κλαίγοντας, τού έβαλα τότε τρεις μετάνοιες στα πόδια του και τον παρακαλούσα να με συγχωρέσει!... Τότε, ακούω τον Τίμιο Πρόδρομο, με γλυκιά και με ήρεμη φωνή, να μου λέει:

–«Παιδί μου, Βησσαρίων, λες ότι «δεν είμαι 'δω»! Κι' αν εγώ δεν είμαι 'δω, τότε, ποιός σε φυλάει εσένα εδώ τόσα χρόνια, σ' αυτήν την ερημιά που είσαι, από τους ληστές και από τ' άλλα τα κακοποιά στοιχεία;!».

–«Ἄγιέ μου!», του λέω, «σε παρακαλώ, να με συγχωρέσεις!... Δεν θα το ξανακάνω!...».

–«Πήγαινε ν’ ανάψεις το καντήλι στην Εικόνα μου, και να το κηρύττεις και να το λες και σ’ άλλους, ότι, κάνουν θαύματα οι Εικόνες. Γιατί πολλοί άρχισαν να λένε ότι οι Εικόνες δεν θαυματουργούν!».

Αυτά, μου είπε ο Άγιος, κι’ έγινε άφαντος. Εγώ, κατευθείαν εκείνη την ώρα πήγα στην Εκκλησία και, –ω, του θαύματος!–, βλέπω όλα τα απολεσθέντα χρήματα στον ίδιο τόπο, όπως ήταν και πριν, μπροστά στην Εικόνα του Αγίου! Ποιός ξέρει τί λαχτάρα να τράβηξε εκείνος ο κλέφτης κι’ έφερε πίσω τα χρήματα στην Εικόνα, αυτήν την ίδια κιόλας νύχτα!

Σαν άκουσα την διήγηση του π.Βησσαρίωνος, τον ρώτησα:

–«Τί ενδύματα φορούσε ο Τίμιος Πρόδρομος;». Και μου απάντησε:

–«Να! Όπως τον βλέπεις στην Εικόνα: με την προβιά! Αλλά, τέτοιο ψηλό άνθρωπο, δεν είδα άλλον στην ζωή μου! Μα, τι να σου πω! Άνδρας, πελώριος! Γίγαντας!».

–«Σε πιστεύω!», του λέω, «Γιατί και ο Χριστός μάς λέει στο Ευαγγέλιο (Ματθ. ια’ 11), ότι, «Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ» (δηλαδή: «Δεν έχει φανεί μεταξύ των γεννημένων από γυναίκες άνθρωπος άλλος που να είναι μεγαλύτερος από τον Ιωάννη το Βαπτιστή»), αν και ο λόγος αυτός υπονοεί το πλήθος των αρετών και την μεγάλη αγιότητα του Τιμίου Προδρόμου. Όμως, ισχύει αυτό επίσης και για την σωματική του διάπλαση, γιατί τα λόγια του Κυρίου και τα δύο περιλαμβάνουν».

Κατά την απόλυτη και παντέλεια ακρίβεια που έχει η αιώνια Αλήθεια του αψευδούς Λόγου του Θεανθρώπου Σωτήρος Χριστού, ο Οποίος είναι η Αυτοαλήθεια και η Αυτοζωή...

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Προφῆτα καὶ Πρόδρομε,* τῆς παρουσίας Χριστοῦ,* ἀξίως εὐφημῆσαί σε,* οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς,* οἱ πόθῳ τιμῶντές σε,* στείρωσις γὰρ τεκούσης,* καὶ πατρὸς ἀφωνία,* λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ,* καὶ σεπτῇ σου γεννήσει,* καὶ σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ,* κόσμῳ κηρύττεται.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πρὶν στείρα σήμερον,* Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον τίκτει,* καὶ αὐτὸς τὸ πλήρωμα,*
πάσης τῆς προφητείας, * ὅνπερ γάρ, * προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται,* τοῦτον δὴ,*
ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας,* ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου,* Προφήτης Κῆρυξ,* ὁμοῦ καὶ
Πρόδρομος.

[Λαζάρου Μοναχοῦ Διονυσιάτου: «Διονυσιάτικαι Διηγήσεις», §44-§46, σελ. 117,
119, 123-125, Ἔκδοσις (1η;) Ἱερά Μονὴ Διονυσίου, Ἅγιον Ὄρος 1988.]

Κείμενα: π.Δαμιανὸς Σαράντης

Επιμέλεια: Σοφία Ντρέκου/Αέναη επΑνάσταση

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr